

Sygn. akt II K 541/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący sędzia Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

przy udziale Prokuratora Katarzyny Girdziusz

po rozpoznaniu w dniach 05.09.2018 r., 03.12.2018 r., 31.07.2019 r. sprawy:

E. P. (1), urodzonego (...) w L.,

syna W. i A. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 29 marca 2016 r. do 28 kwietnia 2016 r. na terenie Aresztu Śledczego w G. przy ul. (...), w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, pisemnie zawiadomił organy ścigania, tj. Prokuraturę Rejonową w Starogardzie Gdańskim o popełnieniu przestępstwa przez funkcjonariusza Aresztu Śledczego w S. por. K. T. fałszywie oskarżając ją o popełnienia przestępstwa celem skierowania przeciwko niej postępowania karnego i dyscyplinarnego, a następnie ustnie zawiadomił o powyższym funkcjonariusza Policji i będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt PR Ds. 943.2016 zeznał nieprawdę o popełnieniu przestępstwa składania fałszywych zeznań przez por. K. T. w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawach o sygn. akt I C 1226/13 i I C 518/14, czym działał na szkodę interesu prywatnego K. T. oraz na szkodę interesu publicznego,

tj. o czyn z art. 234 k. k. w zb. z art. 233 § 1 k. k. w zb. z art. 238 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k.

I. oskarżonego E. P. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2016 roku na terenie Aresztu Śledczego w G. przy ul. (...), wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, ustnie zawiadomił funkcjonariusza Policji o popełnieniu przestępstwa przez funkcjonariusza Aresztu Śledczego w S. por. K. T., fałszywie oskarżając ją o popełnienia przestępstwa celem skierowania przeciwko niej postępowania karnego i dyscyplinarnego i będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt PR Ds. 943.2016 zeznał nieprawdę o popełnieniu przestępstwa składania fałszywych zeznań przez por. K. T. w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygn. akt I C 1226/13, czym działał na szkodę interesu prywatnego K. T. oraz na szkodę interesu publicznego, czyn ten kwalifikuje z art. 234 k. k. w zb. z art. 233 § 1 k. k. w zb. z art. 238 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k. k. na podstawie art. 233 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 1 pkt 2, § 17 ust. 2 pkt 3, § 20, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. J. kwotę 1.092,24 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 541/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W sprawie o sygnaturze akt I C 1226/13 przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim toczyło się postępowanie z powództwa E. P. (1) przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S. o zapłatę. W toku tego postępowania na rozprawie w dniu 8 lipca 2015 r., na której to rozprawie obecny był powód E. P. (1), przesłuchiwana w charakterze świadka była K. T. – psycholog z Aresztu Śledczego w S.. Zeznała ona m. in., że 26 kwietnia 2013 r. odbyła rozmowę psychologiczną z E. P. (1), osadzonym wówczas w AŚ w S., w związku z obawami o stan jego zdrowia psychicznego i opisała przebieg tej rozmowy. K. T. zeznawała również na okoliczność późniejszych wizyt oskarżonego u niej i na okoliczność jego stanu psychicznego. Odnośnie sporządzonej przez siebie opinii z dnia 26 kwietnia 2013 r. – na pytanie powoda – zeznała ona jedynie, że jako czynnik ryzyka wpisała brak kontaktu z bliskimi, chodziło jej o to, że osadzony przebywający w areszcie śledczym nie ma możliwości stałego przebywania z osobami bliskimi. Podała również, że zaburzenia psychiczne powoda, będące przyczyną skierowania go do oddziału terapeutycznego, były zapisane w orzeczeniu psychologiczno – penitencjarnym, a nie w opinii psychologicznej.

Dowód: protokół oględzin akt sprawy I C 1226/13 SR w Starogardzie Gdańskim – k 41 – 42; kserokopie z akt sprawy I C 1226/13 SR w Starogardzie Gdańskim – 43 – 101; zeznania świadka K. T. – k. 11 – 12, 194 – 197, 355 – 357

W sprawie o sygnaturze akt I C 518/14 przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim toczyło się postępowanie z powództwa E. P. (1) przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S. o zapłatę. W toku tego postępowania na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 r., na której to rozprawie obecny był powód E. P. (1), przesłuchiwana w charakterze świadka była K. T. – psycholog z Aresztu Śledczego w S.. Zeznała ona m. in., że powód „dał się jej poznać jako osoba roszczeniowa”, co wynikało z faktu, że podczas pierwszej rozmowy był negatywnie nastawiony do odbywania kary pozbawienia wolności, nie odpowiadał na jej pytania, domagał się zastosowania farmakoterapii, straszył, że jeśli nie zostaną spełnione jego żądania, to będzie wysyłał skargi, będzie zawiadamiał sąd i prokuratora. K. T. zeznała, że – w jej odczuciu – osadzonemu nie chodzi o rozwiązywanie problemów, tylko o pokazanie swoich roszczeń, żądań, domaga się natychmiastowej realizacji swoich celów, jest bardzo skupiony na sobie. Świadek ten podał ponadto, że zachowanie powoda utwierdziło ją w przekonaniu, że jej spostrzeżenia co do roszczeniowej postawy powoda były trafne. K. T. dodała również, że dla niej skargowość i roszczeniowość to dwie różne kwestie. To, że ktoś składa skargi, które są uznawane za zasadne, nie przesądza o tym, że jest roszczeniowy. R. jest pojęciem szerszym.

Dowód: protokół oględzin akt sprawy I C 518/14 SR w Starogardzie Gdańskim – k 104 - 106; kserokopie z akt sprawy I C 518/14 SR w Starogardzie Gdańskim – 107 – 140, 202 - 239; zeznania świadka K. T. – k. 11 – 12, 194 – 197, 355 – 357

Pismem z dnia 29 marca 2016 roku adresowanym do Prokuratury Rejonowej w Starogardzie Gdańskim oskarżony E. P. (1) wniósł o wszczęcie postępowania karnego przeciwko funkcjonariuszowi Służby Więziennej z Aresztu Śledczego w S. – K. T. w sprawie złożenia fałszywego zeznania przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygnaturze akt I C 518/14. W uzasadnieniu wniosku oskarżony podał, że K. T. przesłuchana w charakterze świadka w dniu 14 stycznia 2016 r. złożyła fałszywe zeznania o jego rzekomych niezgodnych z prawem i porządkiem roszczeniach i próbach wymuszenia czynności lekarskich i wydawania lekarstw, czym działała na jego szkodę, a jej zeznania miały na celu oddalenie jego powództwa o zasądzenie zadośćuczynienia.

Dowód: kserokopia wniosku oskarżonego z dnia 29.03.2016 r. o wszczęcie postępowania karnego – k. 174

W dniu 20 kwietnia 2016 roku A. I. – starszy psycholog Aresztu Śledczego w G. przeprowadziła rozmowę psychologiczną z osadzonym w tej jednostce E. P. (2). Było to spotkanie z jego inicjatywy. Oskarżony był bardzo

zadowolony, gdyż otrzymał z innej jednostki penitencjarnej wydruki notatek psychologa z Aresztu Śledczego w S. - K. T. i twierdził, że teraz postawi ją przed Sądem, doprowadzi do jej skazania i otrzyma odszkodowanie oraz zasądzona zostanie nawiązka na rzecz fundacji (...). Sprawa miała dotyczyć złożenia przez K. T. fałszywych zeznań przed Sądem na temat wydanej przez nią opinii.

Dowód: zeznania świadka A. I. – k. 31 – 32, 458 – 459

W dniu 28 kwietnia 2016 roku w Areszcie Śledczym w G. w sprawie o sygnaturze akt PR Ds. 943.2016 Prokuratury Rejonowej w Starogardzie Gdańskim oskarżony E. P. (1) złożył do protokołu zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oraz został przesłuchany w charakterze świadka, po pouczeniu go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. E. P. (1) zawiadomił o złożeniu fałszywych zeznań przez funkcjonariusza Służby Więziennej Aresztu Śledczego w S., która w dniu 14 stycznia 2016 roku w Sądzie Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie z jego powództwa o sygnaturze akt I C 518/14, będąc przesłuchiwana w charakterze świadka, złożyła fałszywe zeznania na okoliczność tego, że podczas rozmów z nią oskarżony wypowiadał roszczenia dotyczące wydawania lekarstw, służby zdrowia itp. Oskarżony stwierdził, że jest to nieprawda, gdyż żadnych roszczeń nie wypowiadał, a jedynie zgłaszał liczne uwagi, które nie są roszczeniami. Ma on prawo do składania wniosków, skarg i petycji. Ponadto oskarżony dodał, że chce w tym miejscu rozszerzyć zawiadomienie o kolejne fałszywe zeznania złożone przez K. T. przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygnaturze akt I C 1226/13, w której to sprawie złożyła ona fałszywe zeznania na okoliczność tego, że opinię psychologiczną z dnia 26 kwietnia 2013 roku sporządziła w oparciu o akta osobowe B. Oskarżony stwierdził, że jest to nieprawda, ponieważ jest to niemożliwe.

Dowód: protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej z dnia 28.04.2016 r. – k. 16 – 18

Prawomocnym postanowieniem z dnia 22 lipca 2016 roku umorzono śledztwo w sprawie Ds. 943.2016 Prokuratury Rejonowej w Starogardzie Gdańskim dotyczącej złożenia fałszywych zeznań przez funkcjonariusza Służby Więziennej K. T. w dniu 14 stycznia 2016 roku w S. w toku postępowania sądowego o sygnaturze akt I C 518/14 oraz w dniu 8 lipca 2015 roku w S. w toku postępowania sądowego o sygnaturze akt I C 1226/13 – tj. o czyny z art. 233 § 1 k. k. – wobec braku znamion czynu zabronionego.

Dowód: odpis postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie Ds. 943.2016 PR w S. – k. 19 – 22

W toku postępowania przygotowawczego i sądowego oskarżony E. P. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 255 – 257, 354

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony E. P. (1) został poddany badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. U opiniowanego rozpoznano organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, cechy osobowości dys socjalnej oraz - na podstawie dokumentacji medycznej – uzależnienie od alkoholu. Zdaniem biegłych, wymienione zakłócenia stanu psychicznego nie mają wpływu na ocenę poczytalności oskarżonego w niniejszej sprawie. Warunki art. 31 § 1 i 2 k. k. nie są spełnione. Oskarżony w obecnym stanie zdrowia psychicznego może uczestniczyć w czynnościach procesowych. Z uwagi na stwierdzone zaburzenia psychiczne oraz obciążenia somatyczne, biegli uznali, że oskarżony nie powinien prowadzić obrony w sposób samodzielny, wskazana pomoc obrońcy.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna - k. 287 – 290; dokumentacja medyczna - k. 291

Oskarżony E. P. (1) był uprzednio dwudziestokrotnie karany przez Sąd, w tym m. in. za przestępstwa z art. 243 k. k. (wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lipca 2007 r., II K 30/07), art. 244 k. k. (wyrokiem Sądu Rejonowego

dla Łodzi – Widzewa z dnia 20 stycznia 2010 r., IV K 543/07), art. 242 § 3 k. k. (wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 21 marca 2012 r., II K 1049/11).

Dowód: dane o karalności – k. 266 – 269, 345 – 350, 442 – 447

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wiarygodnego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci: zeznań świadków K. T. i A. I., protokołów oględzin, kserokopii z akt spraw I C 1226/13 i I C 518/14 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej z dnia 28.04.2016 r., danych o karalności, dokumentacji medycznej, opinii sądowo – psychiatrycznej.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci: protokołów oględzin, kserokopii z akt spraw I C 1226/13 i I C 518/14 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej z dnia 28.04.2016 r. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Podstawę ustaleń faktycznych w zakresie poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu i w czasie postępowania stanowiła przeprowadzona w sprawie opinia sądowo-psychiatryczna. Biegli zawarli w omawianej opinii szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie oraz w chwili badań. Sąd, uznając opinię za jasną, pełną i nie budzącą zastrzeżeń co do wiedzy i bezstronności sporządzających ją biegłych, przyjął płynące z niej wnioski za własne.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania K. T.. Zeznania tego świadka dotyczyły jej kontaktów – jako psychologa AŚ w S. – z E. P. (1) w okresie, w którym był on osadzony w tej jednostce penitencjarnej oraz faktu składania przez nią zeznań w sprawach przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim z powództwa oskarżonego przeciwko Skarbowi Państwa i treści tych zeznań. Relacja tego świadka znalazła pełne potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w postaci kserokopii z akt spraw I C 1226/13 i I C 518/14 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim, w tym zwłaszcza kopii protokołów rozpraw z 8 lipca 2015 r. i 14 stycznia 2016 r., podczas których K. T. była przesłuchiwana w charakterze świadka.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań A. I., aczkolwiek miały one stosunkowo niewielkie znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Świadek ten, będący psychologiem w AŚ w G., zeznawał wyłącznie na okoliczność rozmowy przeprowadzonej z oskarżonym (z jego inicjatywy) z dnia 20 kwietnia 2016 roku, podczas której E. P. (1) był bardzo zadowolony, gdyż otrzymał z innej jednostki penitencjarnej wydruki notatek psychologa z Aresztu Śledczego w S. - K. T. i twierdził, że teraz postawi ją przed Sądem, doprowadzi do jej skazania i otrzyma odszkodowanie oraz zasądzona zostanie nawiazka na rzecz fundacji (...). Sprawa miała dotyczyć złożenia przez K. T. fałszywych zeznań przed Sądem na temat wydanej przez nią opinii. Okoliczność przeprowadzenia tej rozmowy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a zatem uznać należy ją za bezsporną.

Sprawstwo i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości Sądu, jednak konieczne było dokonanie modyfikacji opisu czynu przypisanego oskarżonemu w stosunku do opisu czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia. I tak, w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu, Sąd uznał go winnym tego, że w dniu 28 kwietnia 2016 roku na terenie Aresztu Śledczego w G. przy ul. (...), wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, ustnie zawiadomił funkcjonariusza Policji o popełnieniu przestępstwa przez funkcjonariusza Aresztu Śledczego w S. por. K. T., fałszywie oskarżając ją o popełnienia przestępstwa celem skierowania przeciwko niej postępowania karnego i dyscyplinarnego i będąc

pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt PR Ds. 943.2016 zeznał nieprawdę o popełnieniu przestępstwa składania fałszywych zeznań przez por. K. T. w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygn. akt I C 1226/13, czym działał na szkodę interesu prywatnego K. T. oraz na szkodę interesu publicznego, wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 234 k. k. w zb. z art. 233 § 1 k. k. w zb. z art. 238 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.

Odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań podlega ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Warunkiem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań jest ponadto uprzedzenie osoby składającej zeznanie przez osobę przyjmującą zeznanie o takiej odpowiedzialności. Z kolei odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 234 k. k. ponosi ten, kto przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, fałszywie oskarża inną osobę o popełnieniu czynów zabronionych lub przewinienia dyscyplinarnego. Natomiast w myśl art. 238 k. k. odpowiada ten, kto zawiadamia o przestępstwie lub o przestępstwie skarbowym organ, powołany do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono.

Oskarżony E. P. (1) w dniu 28 kwietnia 2016 roku na terenie Aresztu Śledczego w G. przy ul. (...), wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, ustnie zawiadomił funkcjonariusza Policji o popełnieniu przestępstwa przez funkcjonariusza Aresztu Śledczego w S. por. K. T., fałszywie oskarżając ją o popełnienia przestępstwa celem skierowania przeciwko niej postępowania karnego i dyscyplinarnego i będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt PR Ds. 943.2016 zeznał nieprawdę o popełnieniu przestępstwa składania fałszywych zeznań przez por. K. T. w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygn. akt I C 1226/13. E. P. (1) zeznał mianowicie, że K. T. przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygnaturze akt I C 1226/13 złożyła fałszywe zeznania na okoliczność tego, że opinię psychologiczną z dnia 26 kwietnia 2013 roku sporządziła w oparciu o akta osobowe B. Oskarżony stwierdził, że jest to nieprawda, ponieważ jest to niemożliwe. Tymczasem, jak wynika z kserokopii protokołu rozprawy z dnia 8 lipca 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt I C 1226/13 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim (k. 76 – 80), na której to rozprawie obecny był powód E. P. (1), przesłuchiwana w charakterze świadka K. T. zeznała, że 26 kwietnia 2013 r. odbyła rozmowę psychologiczną z E. P. (1), osadzonym wówczas w AŚ w S., w związku z obawami o stan jego zdrowia psychicznego i opisała przebieg tej rozmowy. K. T. zeznawała również na okoliczność późniejszych wizyt oskarżonego u niej i na okoliczność jego stanu psychicznego. Odnośnie sporządzonej przez siebie opinii z dnia 26 kwietnia 2013 r. – na pytanie powoda – zeznała ona jedynie, że jako czynnik ryzyka wpisała brak kontaktu z bliskimi, chodziło jej o to, że osadzony przebywający w areszcie śledczym nie ma możliwości stałego przebywania z osobami bliskimi. Podała również, że zaburzenia psychiczne powoda, będące przyczyną skierowania go do oddziału terapeutycznego, były zapisane w orzeczeniu psychologiczno – penitencjarnym, a nie w opinii psychologicznej. Z ust świadka K. T. nie padło więc stwierdzenie, jakoby opinię psychologiczną o oskarżonym z dnia 26 kwietnia 2013 roku sporządziła w oparciu o akta osobowe B. Tymczasem owo stwierdzenie miało – zdaniem E. P. (1) – stanowić fałszywe zeznania złożone przez świadka K. T. w sprawie I C 1226/13 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim. Ponieważ E. P. (1) był osobiście obecny na rozprawie w dniu 8 lipca 2015 r. przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim i słyszał zeznania składane przez świadka K. T. podczas tej rozprawy, Sąd uznał, że składając w dniu 28 kwietnia 2016 roku zawiadomienie o popełnieniu przez nią przestępstwa złożenia fałszywych zeznań, oskarżony – działając umyślnie, z zamiarem bezpośrednim – fałszywie oskarżył K. T. o popełnienie czynu zabronionego, złożył fałszywe zawiadomienie o przestępstwie i fałszywe zeznania.

Sąd wyeliminował natomiast z opisu czynu przypisanego oskarżonemu fałszywe zawiadomienie przez niego o popełnieniu przez K. T. przestępstwa złożenia fałszywych zeznań przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygnaturze akt I C 518/14. E. P. (1) składając w dniu 28 kwietnia 2016 roku zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa podał, że K. T., będąc przesłuchiwana w charakterze świadka w sprawie I C 518/14, złożyła fałszywe zeznania na okoliczność tego, że podczas rozmów z nią oskarżony wypowiadał roszczenia dotyczące wydawania lekarstw, służby zdrowia itp. Oskarżony stwierdził, że jest to nieprawda, gdyż żadnych roszczeń nie wypowiadał, a jedynie zgłaszał liczne uwagi, które nie są roszczeniami. Ma on prawo do składania wniosków, skarg i petycji. Jak

wynika z kserokopii protokołu rozprawy z dnia 14 stycznia 2016 roku (k. 132 – 135), na której to rozprawie obecny był powód E. P. (1), K. T. przesłuchiwana w charakterze świadka zeznała m. in., że powód „dał się jej poznać jako osoba roszczeniowa”, co wynikało z faktu, że podczas pierwszej rozmowy był negatywnie nastawiony do odbywania kary pozbawienia wolności, nie odpowiadał na jej pytania, domagał się zastosowania farmakoterapii, straszył, że jeśli nie zostaną spełnione jego żądania, to będzie wysyłał skargi, będzie zawiadamiał sąd i prokuratora. K. T. zeznała, że – w jej odczuciu – osadzonemu nie chodzi o rozwiązywanie problemów, tylko o pokazanie swoich roszczeń, żądań, domaga się natychmiastowej realizacji swoich celów, jest bardzo skupiony na sobie. Świadek ten podał ponadto, że zachowanie powoda utwierdziło ją w przekonaniu, że jej spostrzeżenia co do roszczeniowej postawy powoda były trafne. K. T. dodała również, że dla niej skargowość i roszczeniowość to dwie różne kwestie. To, że ktoś składa skargi, które są uznawane za zasadne, nie przesądza o tym, że jest roszczeniowy. R. jest pojęciem szerszym.

Sąd uznał jednak, że w powyższym zakresie oskarżony nie wyczerpał znamion czynu zabronionego z art. 233 § 1 k. k. Zgodnie z poglądem powszechnie przyjętym w doktrynie i orzecznictwie, „nieprawda” w rozumieniu art. 233 § 1 k. k. oznacza nieprawdę w sensie subiektywnym, tzn. że zeznanie jest nieprawdziwe, gdy sprawca uświadamia sobie, że kłamie. Tak więc, aby uznać, że oskarżony E. P. (1) złożył fałszywe zawiadomienie o przestępstwie i fałszywe zeznania podając, że K. T. w sprawie o sygnaturze akt I C 518/14 fałszywie zeznała, że jest on osobą roszczeniową, należałoby ustalić, że oskarżony ma świadomość i jest wewnętrznie przekonany, iż jest w istocie osobą roszczeniową, a zatem, że uświadamia sobie, że składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez K. T. i zeznania w tym przedmiocie – kłamał. Tymczasem, z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie - dokumentów, pism, oświadczeń oskarżonego, jak i jego postawy w toku niniejszego procesu, wynika okoliczność wręcz przeciwna. Oskarżony, w swoim własnym subiektywnym odczuciu, nie jest w żadnym razie osobą roszczeniową, a jedynie dochodzi realizacji przysługujących mu praw, składając liczne skargi, wnioski i petycje. Wobec powyższego Sąd uznał, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożenia fałszywych zeznań przez K. T. w sprawie o sygnaturze I C 518/14 było – w subiektywnym odczuciu oskarżonego - prawdziwe, a zatem nie sposób uznać, że w tym zakresie wyczerpał on znamiona czynu zabronionego.

Czyn przypisany oskarżonemu E. P. (1) uznać należy za zawiniony. Jest ona osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chora psychicznie ani upośledzony umysłowo. E. P. (1) w inkryminowanym czasie miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem. Powyższe pozwala uczynić E. P. (1) zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. Oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Stopień zawinienia należało zatem uznać za znaczny.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k. k. Zdaniem Sądu, stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako wysoki. Przedmiotem ochrony w zakresie przestępstw przypisanych oskarżonemu jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Sąd miał na względzie, że oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, a czynu swego dopuścił się odbywając karę pozbawienia wolności w innej sprawie.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k. k. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie w zamiarze bezpośrednim oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd miał na uwadze, że przypisany oskarżonemu czyn został wymierzony nie tylko przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, ale również przeciwko interesowi prywatnemu K. T., która - jako psycholog Aresztu Śledczego w S. - miała pod swoją opieką oskarżonego, podczas jego pobytu w tej jednostce penitencjarnej i w najlepszej wierze podejmowała działania mające na celu poprawę jego stanu zdrowia psychicznego. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała jego uprzednia wielokrotna (dwudziestokrotna!) karalność, w tym kilkakrotnie za przestępstwa podobne (z art. 242 k. k., art. 243 k. k., art. 244 k. k.). Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował również fakt, iż przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się podczas odbywania kary pozbawienia wolności za inne przestępstwo, co dobitnie świadczy o tym, że orzekane wobec niego do tej pory liczne kary okazały

się nieskuteczne i nie zapobiegły ponownemu naruszeniu porządku prawnego, a proces resocjalizacyjny nie przynosi zamierzonych efektów. Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących, przemawiających na korzyść oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, że kara 1 roku pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Należy podkreślić, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 233 § 1 k. k. jest zagrożony karą do 8 lat pozbawienia wolności, a zatem wymierzona kara nie może być uznana za rażąco surową. Mając na uwadze aktualne brzmienie przepisu art. 69 § 1 k. k., Sąd nie rozważał możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Sąd orzekł ponadto w przedmiocie kosztów obrony z urzędu oraz zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, uznając, że - wobec faktu, iż jest on aktualnie pozbawiony wolności – nie jest w stanie ich ponieść.